

Arrest

nr. 295 170 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een staatsburger van Afghanistan. Je bent Pasjtoen en soennitisch moslim. Je bent geboren in het dorp Jabarkhel in het district Taluqan van de provincie Takhar. Je bent niet naar school geweest of naar de madrassa geweest. Je moeder heeft diabetes en psychologische problemen en je hielp haar met het huishouden.

Jouw vader was landbouwer. Hij werd één jaar voor jouw vertrek gedood door de taliban. Zij hadden hem gevraagd om jou naar hen te sturen, wat jouw vader had geweigerd. Jij dacht toen echter dat je vader vermoord was omdat hij weigerde geld te betalen aan de taliban. Op een dag zei je moeder dat het niet veilig was voor jou en ze bracht je naar een bus, die je naar een smokkelaar bracht. Je verliet Afghanistan

een jaar voor jouw aankomst in België. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar je op 14 januari 2020 aankwam. Op 15 januari 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in. De werkelijke reden van je vertrek kwam je pas in België te weten, na contact met je moeder.

Na jouw vertrek, een maand à anderhalve maand voor jouw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 13 september 2022, wou de taliban jouw broer meenemen. Jouw moeder zei hen dat ze jou al hadden meegenomen en dat ze niemand anders meer had. De talibanleden lieten jouw broer met rust maar zeiden dat ze jou meteen zouden vermoorden als ze je zouden tegenkomen.

Naast de door jou aangehaalde redenen van vertrek uit Afghanistan, vrees je dat omwille van je verblijf in een ongelovig land door de taliban gestraft zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ter staving van jouw verzoek leg je een kopie van de taskara van jouw broer en een attest van je schoolopvolging in België dd. 13 september 2022 neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit het voorgelegde schoolattest dat je ondergemiddeld scoorde op de non verbale WISC test. Er wordt wel vermeld dat het resultaat met het nodige voorbehoud dient geïnterpreteerd te worden aangezien je afkomstig bent uit een niet westerse cultuur. Maar hoe dan ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat je in staat was om op een zelfstandige en functionele manier volwaardige en coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. De door jou aangehaalde problemen met de taliban in Afghanistan zijn immers niet aannemelijk.

Vooreerst is het opvallend dat jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Wanneer je naar jouw vluchtmotieven op de DVZ gevraagd wordt, verklaar je dat de taliban jouw vader heeft gedood omdat jouw vader weigerde om geld te betalen aan hen (Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud verklaar je dat je moeder je, op het moment dat je vertrok, zei dat je vader niet is doodgeschoten omdat ze de gronden wilden innemen maar omdat ze aan je vader hadden gevraagd om je naar hen te sturen, wat je vader had geweigerd (CGVS I, p. 9). Later wordt je gevraagd wanneer je moeder je de werkelijke aanleiding voor de dood van je vader heeft verteld, waarop je zegt dat je dit in België te weten bent gekomen en dat je vroeger niet op de hoogte was (CGVS I, p. 15). Je verklaart dat je in België je moeder hebt gebeld en haar hebt gevraagd waarom je weggestuurd was, waarop je moeder de werkelijke reden vertelde (CGVS I, p. 16). Gevraagd wanneer je moeder je dit heeft verteld, verklaar je dat je in het centrum voor minderjarigen zat, maar een verdere tijdsaanduiding weet je niet te geven (CGVS I, p. 17). Later wordt je gevraagd of je moeder je dit heeft verteld voor of na je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop je zegt dat dit voor je eerste interview is gebeurd (CGVS I, p. 23). Je geconfronteerd met je verklaringen over de dood van je vader op de Dienst Vreemdelingenzaken, zeg je dat je niet alle details gaf en dat je niet wist wat je toen moest vertellen waarop je verklaart dat ze na je eerste interview je vertelden dat je vader gedood is omdat hij weigerde jou naar hen te sturen (CGVS I, p. 23). Later verklaar je dat je de werkelijke aanleiding voor de doodsoorzaak na je "klein interview" te weten bent gekomen. Nochtans verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat je naar Europa bent gekomen omdat de taliban veel jongens uit de regio meenam en dat je moeder en broer bang waren dat de taliban naar jou zou komen om je mee te nemen (Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze verklaringen, verklaar je kortweg dat je dit niet hebt gezegd en dat je toen niet op de hoogte was (CGVS I, p. 24). Dergelijke incoherente verklaringen weten niet te overtuigen en ondergraven de geloofwaardigheid van door jou aangehaalde vluchtmotieven.

Bovendien zijn je verklaringen over de manier waarop je dit te weten bent gekomen vaag en weinig aannemelijk. Zo is het opmerkelijk dat je pas twee à twee en een half jaar na je vertrek uit Afghanistan naar de reden van je vertrek vraagt. Gevraagd waarom je dit niet eerder hebt gevraagd, zeg je dat je niet weet waarom je het niet eerder hebt gevraagd en dat het heel moeilijk was onderweg (CGVS I, p. 16). Gevraagd om alles te vertellen wat je moeder over de reden van je vertrek heeft verteld, zeg je dat louter dat dat ze je wilden hebben, dat je vader dit geweigerd heeft en vermoord is en dat het niet veilig was waardoor ze je heeft weggestuurd (CGVS I, p. 16). Alle informatie over de reden van je vertrek ben je te weten gekomen tijdens één gesprek met je moeder (CGVS I, p. 23 en p. 24). Gevraagd of jij nog vragen over de reden van je vertrek hebt gesteld, zeg je dat dat je dat niet hebt gedaan en dat het internet niet altijd werkt (CGVS I, p. 16). Later zeg je dat je er niets meer over hebt gevraagd hebt omdat je moeder ziek is (CGVS I, p. 24). Je verklaart dat je ook contact met je oudere broer hebt en dat ook hij op de hoogte is van de werkelijke reden van je vertrek (CGVS I, p. 17). Gevraagd of je hem nog iets gevraagd over de reden van je vertrek, zeg je dat je innerlijk echt droevig was en er niet meer over wou praten (CGVS I, p. 17). Later verklaar je dat je niet weet waarom je het niet aan je broer hebt gevraagd en dat je het hem misschien later nog wel zal vragen (CGVS I, p. 24). Dat je je niet verder hebt geïnformeerd over de werkelijke reden van je vertrek, na slechts één kort gesprek met je moeder, roept ernstige vragen op. Voorts is het opmerkelijk dat je na de dood van je vader nog een jaar in je eigen dorp verbleef zonder schijnbaar enige problemen met de taliban. Je verklaart dat je vertrek niet jouw beslissing was en dat andere gezinsleden de beslissing namen (CGVS I, p. 21). Gevraagd wat er in de dat jaar na de dood van je vader gebeurd is, verklaar je dat er niks is gebeurd en dat je moeder ziek was (CGVS I, p. 21). Gevraagd of de taliban nog langskwamen in dat jaar na de dood van je vader, zeg je dat jullie geen persoonlijke problemen hebben gehad (CGVS I, p. 21). Gezien dit in het licht van je eerdere verklaringen bijzonder lijkt, wordt je gevraagd of je weet hoe dit komt waarop je zegt dat je het niet weet, dat je klein was en dat mensen die 15 à 16 jaar oud zijn naar de madrassa worden meegenomen om daar een vorming te krijgen (CGVS I, p. 21). Dat jullie schijnbaar jullie leven konden verderzetten zonder enige persoonlijke problemen met de taliban te hebben gekend, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat uw familie nog steeds in het dorp woont (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 7). Jouw verklaringen met betrekking tot de problemen van jouw familie na jouw vertrek weten niet te overtuigen. Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud verklaar je dat je niet weet wat je familie na je vertrek heeft meegemaakt en dat ze je de waarheid niet willen zeggen (CGVS I, p. 12). Dat jouw familie problemen zou hebben gekend blijft aldus een hypothetische bewering die je niet weet te staven. Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud verklaar je dat de taliban een maand of anderhalve maand voor jouw tweede onderhoud op het CGVS je broer probeerde mee te nemen. Na protest van je moeder lieten zij dit plan echter varen, maar ze stelden wel dat ze jou zouden vermoorden als ze je zouden tegenkomen (CGVS II, p. 7). Dat de taliban drie jaar na de dood na je vader plots besluiten om je broer mee te nemen is opmerkelijk. Daarnaast is het vreemd dat zij hun plan onmiddellijk laten varen nadat jouw moeder protest uitte. Dergelijke verklaringen zijn maar weinig aannemelijk. Dat jouw familie problemen zou hebben gekend na je vertrek is aldus een bewering waar geen geloof aan kan worden gehecht.

Vervolgens rijzen er vragen bij jouw kennis van de taliban in je dorp en de door jou geschetste handelswijze van de taliban. Zo blijkt dat je zelf nooit taliban gezien hebt (CGVS I, p. 16), hoewel zij zich al jaren in jouw dorp bevinden (CGVS I, p. 19). Je verklaart dat je in het dorp hoorde dat jonge jongens gedwongen meegenomen werden door de taliban (CGVS I, p. 21). Echter, gevraagd naar een voorbeeld, zeg je dat je geen voorbeeld hebt, dat je jong was en meestal binnen bleef (CGVS I, p. 21). Gevraagd naar namen van talibanleiders, verklaarde je ze niet te kennen (CGVS I, p. 22). In het licht van de door jou voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban zijn dit opmerkelijke verklaringen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie in het administratief dossier dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd waarom ze jou specifiek in hun rangen wilden, zeg je dat je niet weet waarom en dat ze meer en meer personen wilden (CGVS I, p. 21). Dat jouw verklaringen niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met de beschikbare informatie hieromtrent roept vragen op.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heb je niet aannemelijk gemaakt dat je in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent of dat je er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet je zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet positief ombuigen. De kopie van de taskara van je broer kan louter jouw identiteit en herkomst bevestigen, die niet onmiddellijk ter discussie staan. Het attest van je schoolopvolging in België werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jij zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je nog steeds in contact bent met je familie in Afghanistan (CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (HIERNA EVRM)
;

- ARTIKEL 1 A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 ;
- ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE ;
- ART. 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;
- ART. 48/6 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;
- ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (GEBREK IN DE MOTIVERING) ;
- ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN ;
- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID ;
- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN REDELIJKHEID EN ZORGVULDIGHEID (AFWEZIGHEID VAN EEN BEHOORLIJKE ANALYSE VAN HET VERZOEK CONFORM DE WETTELIJKE BEPALINGEN EN GELET OP ALLE PERTINENTE ELEMENTEN)”.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud en de toepassing van een aantal van de voormelde bepalingen en beginselen. Daarbij wijst hij tevens op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 4, § 5 van “de Richtlijn Kwalificatie”.

Verzoeker stelt vervolgens, verwijzende naar een passage uit de koran, dat hij lang in België heeft geleefd, dat hij daardoor als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban en dat zijn leven daardoor in gevaar is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting, omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, en voert aan dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend. In dit kader wijst hij onder meer op een arrest van de Raad inzake een Somaliër die als verwesterd werd beschouwd omwille van zijn tegenkanting tegen besnijdenis.

Vervolgens wijst verzoeker op de inhoud van een arrest van de Raad van 31 maart 2022 en benadrukt hij dat hij reeds sedert januari 2020 in België is. Verzoeker verwijt aan verweerder dat er geen specifieke vragen werden gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van genderrollen door zijn familie, de duur van zijn verblijf in het Westen en zijn zichtbaarheid. Verzoeker meent *“dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;*

Dat verzoeker zich probleemloos geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij;

Dat hij nu al drie en halfjaar in België verblijft en zich probleemloos heeft geïntegreerd, daarom heeft hij op 31.3.2023 een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend (op basis van artikel 9bis) (zie stuk3)”.

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin er op grond van hun leeftijd, verblijf en integratie in België en het gevolg dat zij daardoor als verwesterd riskeerden te worden beschouwd, werd overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de betrokken, minderjarige Afghaanse verzoekers om internationale bescherming.

Tevens wijst verzoeker op en citeert hij uit een nota van Nansen van oktober 2022, waarin het onderzoek van het CGVS naar de nood aan internationale bescherming van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming wordt geanalyseerd, en informatie van Human Rights Watch.

Verzoeker concludeert op basis hiervan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem onmogelijk is.

Verzoeker voert verder aan *“dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”*

Verzoeker wijst op artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en doet gelden dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is.

“De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een reële risico voor ernstige schade voor Afghaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record. De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

(...)

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

(...)

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit de voormelde landeninformatie en geeft aan:

“Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als ‘verschrikkelijk’ beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een ‘verhoogd risico’ te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

(...)

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind:

(...)

Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

(...)

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuaties van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

Het volgend verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie Takhar met de dag verslechterd en de heer S. (...) van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft:

(...)

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer S. (...) onmogelijk is om daar te leven.”

Verzoeker gaat verder in op de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Hij wijst op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en op rechtspraak van het EHRM en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens wijst verzoeker op algemene landeninformatie en stelt hij:

“Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker doet gelden:

“Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Huidige beroep te ontvangen en gegrond te verklaren.

De bestreden beslissing te hervormen en dienvolgens:

- In hoofddorde, verzoeker de status van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie enkel zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf en de bijbehorende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 31 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Het betreft vooreerst een aantal stukken aan de hand waarvan verzoeker zijn integratie in België wenst aan te tonen. Meer bepaald gaat het daarbij om een attest en een logboek van zijn voogd, enkele attesten inzake zijn scholing en opleidingen in België, een rapport van het PMS, een verklaring op eer, een getuigenverklaring over verzoekers gedrag in het centrum MENA, een inschrijving voor een basketbalclub, een aantal attesten en getuigenissen die bewijzen dat verzoeker geïntegreerd is in België en een attest van een andere voogd.

Daarnaast gaat het om algemene landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals een exemplaar neer van de aanvullende nota die reeds op 31 augustus 2023 door hem werd ingediend (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

3.2. Verweerder legt op 24 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift gewag maakt van het feit dat zijn “*volgend verzoek*” om internationale bescherming gegrond moet worden geacht, vooreerst te worden opgemerkt dat het heden voorliggende verzoek om internationale bescherming geen volgend verzoek betreft doch verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming is.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in het geheel niet hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt ook op generlei wijze hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de regeling met betrekking tot de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan baseren bevat, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker verstrekt evenmin enige nadere duiding omtrent de door hem aangevoerde schending van het “*ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID*”. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de inhoud van artikel 4, 5° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 5° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit het voorgelegde schoolattest dat je ondergemiddeld scoorde op de non verbale WISC test. Er wordt wel vermeld dat het resultaat met het nodige voorbehoud dient geïnterpreteerd te worden aangezien je afkomstig bent uit een niet westerse cultuur. Maar hoe dan ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat je in staat was om op een zelfstandige en functionele manier volwaardige en coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen of te betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.7. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met de taliban en nood te hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn

verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn eigen, voorgehouden identiteit, nationaliteit en herkomst geen bewijzen neerlegt en dat hij voor het ontbreken van dergelijke bewijzen geen afdoende verklaringen aflegt. Ondanks dat verzoeker verklaarde dat hij een taskara had, legt hij dit document immers niet neer. Daarenboven legde hij ter verklaring hiervan tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde hij namelijk dat zijn taskara verloren ging toen de politie in Turkije zijn tas weggooide waarin deze taskara zich bevond (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.25). Bij het CGVS beweerde hij echter dat dit incident zich voordeed in een ander land en gaf hij aan dat zijn taskara in Bulgarije zou zijn weggegooid door de politie (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud (npo 1), p.6). Dit klemmt nog des te meer nu verzoeker over de taskara die in zijn bezit zou zijn geweest eveneens vage en ontoereikende verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren hoe oud hij was toen hij deze taskara kreeg. Evenmin kon hij aangeven waarom hij deze taskara indertijd aanvroeg. Ook bleek verzoeker niet te kunnen zeggen waar hij deze taskara zou hebben afgehaald (*ibid.*, p.6).

Gezien verzoeker ter staving van zijn eigen, voorgehouden identiteit, nationaliteit en herkomst niet het minste begin van bewijs bijbrengt, kan niet zonder meer worden aangenomen dat de persoon van wie verzoeker een fotokopie van een taskara bijbrengt verzoekers broer zou zijn. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze taskara slechts neerlegt in de vorm van een fotokopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van fotokopieën, kan aan dit stuk derhalve geen bewijswaarde worden gehecht. Daarenboven blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde taskara en dat zulke documenten eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van de fotokopie van een taskara nog verder ondermijnt.

Verzoeker brengt voor het overige geen bewijsstukken bij ter staving van zijn eigen voorgehouden identiteit, nationaliteit en herkomst en deze van zijn familieleden. Ondanks dat hij duidelijk aangaf dat hij nog in contact staat met zijn familieleden in Afghanistan (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud (npo 2), p.7-8, 17; npo 1, p.12) en ondanks dat hij reeds jarenlang de kans had om zulke bewijzen te bekomen, brengt verzoeker aldus geen overtuigende bewijsstukken bij inzake zijn eigen voorgehouden identiteit, nationaliteit en herkomst en deze van zijn familieleden. Aldus staft hij deze elementen niet en biedt hij voor het ontbreken van de nodige bewijzen ter zake geen dienstige en bevredigende uitleg of verklaring.

Verzoeker legde bovendien incoherente en vage verklaringen af met betrekking tot zijn exacte leeftijd en geboortedatum. Bij het invullen van de fiche NBMV, zoals opgenomen in het administratief dossier, stelde verzoeker immers te zijn geboren op 31 januari 2006. Bij het CGVS bleek verzoeker echter geheel niet (meer) te kunnen aangeven wanneer hij zou zijn geboren. Zelfs het jaar waarin hij zou zijn geboren, diende hij schuldig te blijven (administratief dossier, npo 1, p.8).

Verzoeker kon bovendien niet aangeven wanneer zijn vader en zijn moeder zouden zijn geboren (administratief dossier, fiche NBMV). Daarenboven legde hij omtrent hun herkomst manifest tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaarde bij het invullen van de fiche NBMV immers dat hij noch van zijn vader, noch van zijn moeder wist waar zij waren geboren (*ibid.*). Bij de DVZ beweerde hij echter dat zowel zijn vader als zijn moeder zouden zijn geboren in Bagh Meri, *nota bene* hetzelfde dorp als datgene waarvan hij zelf afkomstig stelt te zijn (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A).

Verzoeker beweerde bovendien dat zijn moeder reeds lange tijd ernstig ziek is, dat zijn moeder daarvoor uitgebreid werd behandeld in onder meer het ziekenhuis van Kabul en dat deze ziekte een grote invloed had op zijn dagelijkse leven omdat hij zijn moeder vaak moest helpen (administratief dossier, npo 1, p.20). Verzoeker brengt ter staving van de voorgehouden medische problemen van zijn moeder echter niet het minste begin van bewijs bij. Bovendien legde verzoeker over deze medische problemen uiterst vage, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon hij geheel niet preciseren hoe oud hij was wanneer de medische problemen van zijn moeder zouden zijn aangevangen (*ibid.*, p.10). Ondanks dat hij nog in contact staat met zijn moeder en ondanks dat verzoeker beweerde dat zij doorheen deze contacten vooral spreken over de gezondheid van zijn moeder, bleek verzoeker bovendien kennelijk onwetend over de huidige stand van de ziekte van zijn moeder, haar behandeling, de plaats(en) waar zij naar het ziekenhuis zou gaan en haar medicatie (administratief dossier, npo 2, p.6-8; npo 1, p.12). Zo verzoeker werkelijk beschikte over een ernstige zieke moeder in Afghanistan, zo hij met haar in contact stond en zo

zij daarbij vooral over haar gezondheid spraken, mocht van hem worden verwacht dat hij hierover beter op de hoogte zou zijn.

Verzoeker legde ook over zijn oudere broer uiterst vage, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo bleek hij niet te kunnen aangeven hoe oud deze broer was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.17). Ondanks dat hij met zijn familie in Afghanistan in contact staat, bleek verzoeker daarenboven in het geheel niets te kunnen aangeven over de kinderen van zijn broer. Verzoeker wist niet eens hoeveel kinderen zijn broer zou hebben. Ook kon hij zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud diens kinderen waren en gaf hij aan hiervan echt geen idee te hebben (administratief dossier, npo 2, p.7). Het was, gelet op zijn verklaarde contacten met zijn moeder en deze broer, geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker (veel) beter op te hoogte zou zijn omtrent zijn zelfverklaarde oudere broer.

Verzoeker bleek daarenboven niet vertrouwd met de Afghaanse kalender, gaf aan deze kalender niet te kennen en kon deze kalender niet hanteren (administratief dossier, npo 1, p.19).

Eveneens legde verzoeker incoherente verklaringen af over zijn dagelijkse leven in Afghanistan. In de vragenlijst gaf hij aan dat zijn moeder hem niet toestond om naar buiten te gaan om naar school te gaan of te spelen omdat zij schrik had dat de taliban hem zou meenemen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij wel degelijk buitenkwam. Zo ging hij verschillende keren naar de bazaar en bezocht hij een trouwfeest. Tevens had verzoeker volgens zijn verklaringen bij het CGVS vrienden en stond hij in contact met de dorpelingen (administratief dossier, npo 1, p.20).

Verzoeker beweerde bovendien te stammen uit een familie van landbouwers en gaf aan dat door zijn familie tarwe en rijst werden gekweekt. Verzoeker bleek echter niet bij machte om aan te geven wanneer welke gewassen werden gekweekt en wist niet wanneer de tijd van de tarwe was (administratief dossier, npo 1, p.9). Ook indien hij zelf nooit actief was op de grond van zijn familie, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn wanneer de door zijn familie gekweekte gewassen werden geteeld, groeiden en werden geoogst. Niet alleen kan immers worden aangenomen dat deze gewassen zichtbaar waren op de velden doch tevens kan worden aangenomen dat verzoeker hiervan via zijn familieleden op de hoogte zou zijn. Bovendien beweerde verzoeker dat, indien er overschot was, deze overschot door zijn familie werd verkocht op de bazaar. Vervolgens bleek hij echter niet te kunnen aangeven hoe deze bazaar heette (*ibid.*, p.9).

Waar verzoeker, zoals reeds hoger bleek, bij het CGVS verklaarde dat hij in Afghanistan in contact stond met de dorpelingen en zelfs vrienden had, dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker niet bij machte bleek om de naam van zelfs maar één van deze dorpelingen en vrienden te verstrekken (administratief dossier, npo 1, p.22).

Verzoeker stelde verder dat de taliban reeds jaren in zijn voorgehouden regio van herkomst aanwezig waren (administratief dossier, npo 1, p.19). Ondanks dat hij bovendien beweerde dat hij zelf problemen zou hebben gekend met en riskeerde gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, ondanks dat de taliban zijn vader zouden hebben gedood en ondanks dat hij voorhield dat de taliban ook heden nog voor problemen zorgen voor zijn familieleden in Afghanistan, bleek verzoeker echter geen enkele naam te kunnen noemen van talibanleiders in zijn zelfverklaarde regio van herkomst (*ibid.*, p.22). Bovendien beweerde verzoeker zelf nog nooit taliban te hebben gezien (*ibid.*, p.16), hetgeen gelet op hun beweerde jarenlange aanwezigheid in zijn zelfverklaarde dorp en regio hoegenaamd niet ernstig kan worden genomen. Voorts beweerde verzoeker voorbeelden te hebben gehoord van mensen uit zijn regio die werden meegenomen door de taliban. Wanneer hierover werd doorgevraagd, bleek verzoeker echter geen informatie te kunnen verstrekken over welke personen er zouden zijn meegenomen en van waar deze personen werden meegenomen (*ibid.*, p.21). Even verder beweerde verzoeker zelfs dat er soms vrienden van hem werden meegenomen. Ook de namen van deze personen kon verzoeker echter niet verstrekken (*ibid.*, p.22). Daarenboven is het in het licht van de door verzoeker geschetste context en talibanaanwezigheid in zijn regio van herkomst en te meer gelet op zijn eigen beweerde problemen totaal ongeloofwaardig dat verzoeker nooit zou hebben gevraagd of zijn broer ooit werd meegenomen door de taliban (*ibid.*, p.19).

Ook aan de concrete problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan kan niet het minste geloof worden gehecht. Inzake deze problemen, wordt in de bestreden beslissing immers op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“De door jou aangehaalde problemen met de taliban in Afghanistan zijn immers niet aannemelijk.

Vooreerst is het opvallend dat jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met jouw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Wanneer je naar jouw vluchtmotieven op de DVZ gevraagd wordt, verklaar je dat de taliban jouw vader heeft gedood omdat jouw vader weigerde om geld te betalen aan hen (Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud verklaar je dat je moeder je, op het moment dat je vertrok, zei dat je vader niet is doodgeschoten omdat ze de gronden wilden innemen maar omdat ze aan je vader hadden gevraagd om je naar hen te sturen, wat je vader had geweigerd (CGVS I, p. 9). Later wordt je gevraagd wanneer je moeder je de werkelijke aanleiding voor de dood van je vader heeft verteld, waarop je zegt dat je dit in België te weten bent gekomen en dat je vroeger niet op de hoogte was (CGVS I, p. 15). Je verklaart dat je in België je moeder hebt gebeld en haar hebt gevraagd waarom je weggestuurd was, waarop je moeder de werkelijke reden vertelde (CGVS I, p. 16). Gevraagd wanneer je moeder je dit heeft verteld, verklaar je dat je in het centrum voor minderjarigen zat, maar een verdere tijds aanduiding weet je niet te geven (CGVS I, p. 17). Later wordt je gevraagd of je moeder je dit heeft verteld voor of na je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop je zegt dat dit voor je eerste interview is gebeurd (CGVS I, p. 23). Je geconfronteerd met je verklaringen over de dood van je vader op de Dienst Vreemdelingenzaken, zeg je dat je niet alle details gaf en dat je niet wist wat je toen moest vertellen waarop je verklaart dat ze na je eerste interview je vertelden dat je vader gedood is omdat hij weigerde jou naar hen te sturen (CGVS I, p. 23). Later verklaar je dat je de werkelijke aanleiding voor de doodsoorzaak na je "klein interview" te weten bent gekomen. Nochtans verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat je naar Europa bent gekomen omdat de taliban veel jongens uit de regio meenam en dat je moeder en broer bang waren dat de taliban naar jou zou komen om je mee te nemen (Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze verklaringen, verklaar je kortweg dat je dit niet hebt gezegd en dat je toen niet op de hoogte was (CGVS I, p. 24). Dergelijke incoherente verklaringen weten niet te overtuigen en ondergraven de geloofwaardigheid van door jou aangehaalde vluchtmotieven.

Bovendien zijn je verklaringen over de manier waarop je dit te weten bent gekomen vaag en weinig aannemelijk. Zo is het opmerkelijk dat je pas twee à twee en een half jaar na je vertrek uit Afghanistan naar de reden van je vertrek vraagt. Gevraagd waarom je dit niet eerder hebt gevraagd, zeg je dat je niet weet waarom je het niet eerder hebt gevraagd en dat het heel moeilijk was onderweg (CGVS I, p. 16). Gevraagd om alles te vertellen wat je moeder over de reden van je vertrek heeft verteld, zeg je dat louter dat dat ze je wilden hebben, dat je vader dit geweigerd heeft en vermoord is en dat het niet veilig was waardoor ze je heeft weggestuurd (CGVS I, p. 16). Alle informatie over de reden van je vertrek ben je te weten gekomen tijdens één gesprek met je moeder (CGVS I, p. 23 en p. 24). Gevraagd of jij nog vragen over de reden van je vertrek hebt gesteld, zeg je dat dat je dat niet hebt gedaan en dat het internet niet altijd werkt (CGVS I, p. 16). Later zeg je dat je er niets meer over hebt gevraagd hebt omdat je moeder ziek is (CGVS I, p. 24). Je verklaart dat je ook contact met je oudere broer hebt en dat ook hij op de hoogte is van de werkelijke reden van je vertrek (CGVS I, p. 17). Gevraagd of je hem nog iets gevraagd over de reden van je vertrek, zeg je dat je innerlijk echt droevig was en er niet meer over wou praten (CGVS I, p. 17). Later verklaar je dat je niet weet waarom je het niet aan je broer hebt gevraagd en dat je het hem misschien later nog wel zal vragen (CGVS I, p. 24). Dat je je niet verder hebt geïnformeerd over de werkelijke reden van je vertrek, na slechts één kort gesprek met je moeder, roept ernstige vragen op.

Voorts is het opmerkelijk dat je na de dood van je vader nog een jaar in je eigen dorp verbleef zonder schijnbaar enige problemen met de taliban. Je verklaart dat je vertrek niet jouw beslissing was en dat andere gezinsleden de beslissing namen (CGVS I, p. 21). Gevraagd wat er in de dat jaar na de dood van je vader gebeurd is, verklaar je dat er niks is gebeurd en dat je moeder ziek was (CGVS I, p. 21). Gevraagd of de taliban nog langskwamen in dat jaar na de dood van je vader, zeg je dat jullie geen persoonlijke problemen hebben gehad (CGVS I, p. 21). Gezien dit in het licht van je eerdere verklaringen bijzonder lijkt, wordt je gevraagd of je weet hoe dit komt waarop je zegt dat je het niet weet, dat je klein was en dat mensen die 15 à 16 jaar oud zijn naar de madrassa worden meegenomen om daar een vorming te krijgen (CGVS I, p. 21). Dat jullie schijnbaar jullie leven konden verderzetten zonder enige persoonlijke problemen met de taliban te hebben gekend, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat uw familie nog steeds in het dorp woont (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 7). Jouw verklaringen met betrekking tot de problemen van jouw familie na jouw vertrek weten niet te overtuigen. Tijdens je eerste persoonlijk onderhoud verklaar je dat je niet weet wat je familie na je vertrek heeft meegemaakt en dat ze je de waarheid niet willen zeggen (CGVS I, p. 12). Dat jouw familie problemen zou hebben gekend blijft aldus een hypothetische bewering die je niet weet te staven. Tijdens je tweede persoonlijk onderhoud verklaar je dat de taliban een maand of anderhalve maand voor jouw tweede onderhoud op het CGVS je broer probeerde mee te nemen. Na protest van je moeder lieten zij dit plan echter varen, maar ze stelden wel dat ze jou zouden vermoorden als ze je zouden tegenkomen (CGVS II, p. 7). Dat de taliban drie jaar na de dood na je vader plots besluiten om je broer mee te nemen is opmerkelijk. Daarnaast is het vreemd dat zij hun plan onmiddellijk laten varen nadat jouw moeder

protest uitte. Dergelijke verklaringen zijn maar weinig aannemelijk. Dat jouw familie problemen zou hebben gekend na je vertrek is aldus een bewering waar geen geloof aan kan worden gehecht."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen of te betwisten doch laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker ook omtrent zijn beweerde vertrek uit Afghanistan en reis naar België uiterst vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek verzoeker in het geheel niet in staat om zijn vertrek uit Afghanistan te situeren in de tijd. Bij het CGVS kon hij zelfs niet aangeven in welk jaar hij Afghanistan zou hebben verlaten (administratief dossier, npo 1, p.8). Later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, bleek hij andermaal niet bij machte om aan te geven wanneer hij Afghanistan verliet en kon hij ook niet preciseren in welke maand hij aldaar zou zijn vertrokken. Nadat zijn voogd te kennen gaf dat hij zijn vertrek waarschijnlijk wel kon situeren ten opzichte van de ramadan en nadat aan verzoeker de kans werd geboden om zulks te doen, bleek hij hiertoe bovendien ook in het geheel niet bij machte (*ibid.*, p.19). Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over de smokkelaar die bij zijn reis zou zijn gebruikt. Initieel gaf hij aan dat hij niet wist hoe deze smokkelaar heette en dat hij geen verdere informatie had (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ beweerde hij echter dat de smokkelaar Z. (...) heette (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32). Hoewel verzoeker beweerde dat zijn oudere broer zijn reis zou hebben geregeld, dat daarvoor een aantal gronden van zijn vader werden verkocht en dat daarvoor eveneens geld zou zijn geleend, kon verzoeker bovendien in het geheel niet preciseren hoelang het zou hebben geduurd om zijn reis te organiseren en hoeveel zijn reis zou hebben gekost. Dat hij in dit kader aangaf dat hij wel zou hebben gevraagd of vernomen hoeveel zijn reis had gekost doch dit eenvoudigweg zou zijn vergeten, kan voorts bezwaarlijk ernstig worden genomen (administratief dossier, npo 1, p.9, 19-20).

Ook het gegeven dat verzoeker ervoor opteerde om in geen van de landen van Europa waardoor hij reisde en waarin hij verbleef, zoals Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt tot slot een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na aankomst in Europa dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker heeft blijkens hetgeen voorafgaat op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is een verwijzing naar de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de situatie onder het talibanregime, de situatie voor personen die hebben verbleven in en terugkeren vanuit het Westen, de precare humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden en de algehele veiligheidssituatie) verder niet dienstig en kan er met een verwijzing naar deze algemene situatie geenszins worden volstaan om in hoofd van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, (precieze) leeftijd, herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, profiel, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT